

İKL

17. III. 1932

İstanbul

Sevgili kardeşim,

Ben hastayım, on yedi gündür yatıyorum. Bu satırları da size yattığım yerde yazıyorum.

Evvelki gece bir rüya gördüm, garip bir rüya: Şukûfe Nihal'le beraberdim, tanımadığım yollarda koşa koşa yürüyor, size gidiyorduk. Bir merdiven çıktık, bir kapı açtık ve girdik. Bu, kocaman ve karmakarışık bir oda idi. İçerde kimse yoktu. Biz, Nihal'le ikimiz, acele acele, bu dağınık odayı topluyorduk. Ben bir yastığın üstünde ufak bir demet sarı saç buldum... Odanın toplanması bitince birbirimize baktık "gidelim!" dedik; ben dedim ki:

- Acaba Nazım, odasını bizim topladığımızı bilir mi, yoksa birileri mi topladı zanner?...

Gülüştük; kapıyı kapayıp çıktık. Orada, koridorda bulunan kimselere de şöyle haber bıraktık:

- Nazım Hikmet Bey'e söyleyiniz, kendisini iki hanım aradı... Rüya burada bitiyor. Ertesi sabah uyandığım zaman kendi kendime "acaba Nazım nasıl? Acaba Kafatası ne zaman temsil edilecek?..." diye düşündüm. Sonra onu da unuttum...

Akşamüstü Nihal'ciğim geldi: "Bu gece Kafatası'nı seyrettik, "Seni ne kadar aradım! Bilsen ne güzel, ne güzel!..." dedi. Ve eseri de, kazandığı muvaffakiyeti de heyecanla anlattı.

Seyretmekten mahrum kaldığım için pek üzüldüm, fakat eserinizin kazandığı muvaffakiyet, kendi muvaffakiyetim imiş gibi beni mütehassis etti, sevindirdi, heyecanlandırdı. Tebrik ederim!

Zaten bu satırları yazmaktan maksadım sizi tebrik etmektir. Rüyamı da yazdım, yoruldum.

Ellerinizi sıkarım kardeşim.

(.....) Aziz